

În așteptarea Mirelui

„O, de Te-ar dori oamenii așa cum zic că Te așteaptă!”

O predică neobișnuită (VII)

Sfântă este clipa când simți nevoia să cazi în genunchi!

Poate pastorul nu avusese intenția să încheie vorbirea chiar în clipa aceea. Rugăciunea era cu siguranță prevăzută puțin mai târziu, căci după toate regulile programului – care era întotdeauna respectat cu sfințenie – trebuia să mai urmeze o cântare și câteva anunțuri.

Dar binecuvântată este predica ce îndeamnă biserica la rugăciune și o determină să îngenuncheze fără a-i spune prin vorbe lucrul acesta!

Sfântă este clipa când simți nevoia să cazi în genunchi! Când povara păcatelor, vinovăția, fărădelegile, nelegiuirile – întreaga viață te trage la pământ – și proșternut la picioarele Celui Atotputernic capeți mângâierea și ușurarea mult râvnită.

Când pastorul a început să zică: „... Să rugăm pe bunul Tată!...” ca la un semnal, întreaga adunare a fost în genunchi. Întâi o mare învâlmășeală, apoi o tăcere desăvârșită!

Atunci și pastorul care rămăsese ultimul în picioare – a îngenunchiat. Era inutil să mai spună ceva. Și nici nu mai era cazul, căci adunarea trecuse la fapte. De altfel nimic nu ar trebui să bucure mai mult pe un pastor, ca râvna de rugăciune a adunării; căci acesta poate fi semnul prezenței lui Dumnezeu.

Și în adevăr, părea că orice gând străin de cele dumnezeiești – tot ceea ce poate stăpâni mintea unui credincios, stând în genunchi la un ceas atât de înaintat – dispăruse din mulțimea prosternată...

Nu era nimeni obosit, flămând, grăbit. Nici tinerii de la cor, nici studenții din ultimul rând, nici Săndulescu, nici Constantinescu – așa cum nu se supărase nici dirijorul că se trecuse la rugăciune fără a fi cântat mai întâi corul.

Dar liniștea se prelungea peste măsură... și nimeni nu îndrăznește să se roage, să mulțumească... Toți se rugau și totuși niciunul! Oare cât va dura această stare?

Poporul aștepta ca fratele Buna să rostească rugăciunea – pastorul aștepta vocea fratelui Grigore – fratele Grigore poate, pe a copilului pocăit... Și toți tăceau. Tăceau și așteptau în genunchi.

Atunci, deodată, întărindu-se din ce în ce – se auzi din fundul adunării tocmai acel glas pe care nimeni nu-l aștepta... Duiosă voce, atât de bine cunoscută de toți, și totuși neauzită în biserică.

Era glasul Marei. Femeia, care din ziua botezului nu

Există în această povestire unele asemănări cu evenimente petrecute undeva, cândva și cu persoane a căror nume au fost schimbate.

se mai rugase niciodată în public, al cărui glas nu-l auzeai decât dacă te aflai alături de ea, când cânta sau se ruga Domnului – se înălța acum tot mai tare, triumfător, deasupra murmurului ce cuprinsese adunarea.

Emoționată până la lacrimi, văduva Mara se ruga:

– „...Binecuvântat să fie Numele Tău, Doamne, căci nu ai uitat pe poporul Tău! Că îl iubești ca întotdeauna și găsești mijloace să-i vorbești, să-l trezești, să-l readuci pe cale... ..Fie acesta un început de viață nouă pentru biserica Ta, mireasa care Te așteaptă! O, de Te-ar dori oamenii așa cum zic că Te așteaptă!”

O biserică înflăcărată (VIII)

Binecuvântată este graba de a ajunge la timp la biserică

Se îndreptau grăbiți spre adunare. Străzile li se păreau lungi, stopurile prea numeroase, pasul lor mic. În aceste clipe parcă ar fi vrut să zboare.

– Ce bine ar fi fost să fi avut acum o mașină mică, spuse Cornel găfâind; colegul său de drum zâmbi în semn de acord. Apoi zise retoric:

– Iată un om care dorește mașină nu pentru distracție, ci pentru lucrări spirituale... Să știi că nu ar strica dacă fiecare biserică ar avea pe lângă inventarul său și o mașină mică...

– ...sau mare, îl întrerupse Cornel. Să încapă cât mai mulți și să fie folosită pentru excursii și deplasări binecuvântate. Cu ea s-ar putea aduce bătrânii, bolnavii și mamele cu copii mici, sau cu copii mai mulți, cei ce stau la marginile orașului; mașina să-i adune pe toți duminică dimineața ca o cursă specială.

- Și, bineînțeles, să-i aducă la prânz

(click aici pentru continuare)